

Arrest

**nr. 53 028 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 5 mei 2010, verklaren er zich op 6 mei 2010 vluchteling.

1.2. Op 27 augustus 2010 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 30 augustus 2010 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissing die luiden als volgt:

Ten aanzien van X :

"A. Feitenrelaas

U, P. V., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 06/08/1973 te Yerevan geboren. Op 14/12/2000 trouwde u met P. L. (OV 6.624.191). Op 12/01/2010 gingen u en uw vrouw naar de 'Gianni club' waar jullie getuigen waren van een schietpartij tussen handlangers van twee parlamentsafgevaardigden. Nog diezelfde nacht moesten u en uw vrouw verklaringen bij de politie afleggen. Later kreeg u het bezoek van 2 onbekenden die jullie bedreigden en de intrekking van jullie verklaringen eisten. U werd op 26/01/2010 opnieuw bij de politie opgeroepen om bijkomende informatie te verschaffen over de schietpartij. De dag erop werd u bij de ingang van uw appartementsblok door 4 mannen in elkaar geslagen. Ondanks het feit dat er in de buurt een politiewagen stond, greep niemand in. Hierna werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u twee weken verbleef. Gedurende die periode kreeg u het bezoek van een agent die voordien reeds verklaringen van u afgenomen had. Hij waarschuwde u dat er zeer gevaarlijke mensen betrokken zijn bij de schietpartij en dat u bijgevolg op uw hoede moest zijn. Op 29/01/2010 bezocht uw vrouw u in het ziekenhuis. Ze vertelde dat jullie huis in brand was gestoken. Op 10/02/2010 kreeg u het bezoek van andere politieagenten die een stapel papieren bij zich hadden die u diende te ondertekenen. In de papieren stond onder meer in dat u van de schietpartij beschuldigd werd en verder stonden er bekentenissen van uw betrokkenheid in. U weigerde deze papieren te ondertekenen en door de tussenkomst van een dokter verlieten de agenten het ziekenhuis. Aangezien u niet langer als een getuige werd aanzien, maar als verdachte, besloot u uw land van herkomst te verlaten. Uw schoonbroer regelde een smokkelaar die jullie via Moskou naar België bracht. Op 11/02/2010 vertrok u vanuit Yerevan met het vliegtuig naar Moskou. U verbleef in Moskou tot 03/05/2010 om valse documenten voor u en uw vrouw te regelen. U reisde vervolgens met valse identiteitsdocumenten per bus vanuit Moskou naar België waar u op 05/05/2010 aankwam. U vroeg op 06/05/2010 asiel in België aan. U en uw vrouw legden ter staving van jullie asielaanvraag volgende documenten neer: de geboorteaktes van u en uw vrouw, een convocatie, Belgische medische verslagen met röntgenfoto's, kopieën van de paspoorten van u en uw vrouw, uw militair boekje, een Armeens medisch attest, een attest van de brand in uw appartement, een diploma, een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen S. en E. en een krantenartikel.

B. Motivering

U verklaarde (CGVS p.7-8) vervolging te vrezen vanwege de Armeense autoriteiten aangezien zij u vals beschuldigen van een schietpartij in een club. Verder vreest u ook de echte betrokkenen van de schietpartij die u bedreigd en lastiggevallen zouden hebben. Er werden echter vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden enkele onaannemelijkheden in uw reistraject vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op ernstige mate ondermijnen. U verklaarde vanuit Yerevan met het vliegtuig naar Moskou te hebben gereisd. U zou dit met uw eigen identiteitspapieren gedaan hebben en met een geldige uitreisvergunning (CGVS p. 3, 4). U stelde dat uw vriend uw paspoort voorlegde bij de controle en u wist niet te vertellen of u er persoonlijk bijstond toen uw vriend de paspoorten aan de beambten toonde (CGVS p.4-5). Uw omschrijving van de paspoortcontrole op de luchthaven van Yerevan valt echter niet te rijmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er zeer strikte en meerdere persoonlijke paspoortcontroles op de luchthaven van Yerevan worden gedaan. U stelde ook toen al officieel te worden gezocht voor een, overigens gemediatiseerde, schietpartij in een dansclub. U was er bovendien zeker van dat u naar de rechtbank zou moeten en een straf zou krijgen (CGVS p.8). Het feit dat u zich aan dergelijke risico's zou blootstellen -het meermaals tonen van uw paspoort aan de autoriteiten terwijl u officieel gezocht wordt voor een zwaar en gemediatiseerd misdrijf is vanuit de door u verklaarde vrees onaannemelijk en ondermijnt uw beweerd vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Ook blijkt uit de kopie van uw paspoort en deze van uw vrouw dat er op 12 februari 2010 een stempel van woonregistratie in werd aangebracht. U en uw vrouw stellen echter (DVZ pt. 34) dat jullie op 11 februari 2010 met het vliegtuig en gebruik makend van jullie paspoorten Armenië hebben verlaten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent het tijdstip dat jullie Armenië zouden zijn ontvlucht.

Voorts beweerde u dat u met valse identiteitsdocumenten tussen Moskou en België reisde (CGVS p.4). Niettemin bent u niet op de hoogte van enkele belangwekkende basisgegevens van de valse identiteitsdocumenten. Zo wist u niet of er een visum in stond, noch of uw kinderen een eigen vals paspoort hadden. U wist niet onder welke naam ze in uw paspoort ingeschreven stonden, u wist zelfs niet of ze überhaupt in uw vals paspoort ingeschreven stonden. Verder wist u niet of er een woonregistratie in het valse identiteitsdocument stond. Het enige wat u wist is dat het vals paspoort op uw naam stond. U verklaarde dit gebrek aan kennis door te stellen dat u het valse document nooit in handen had aangezien de chauffeur ze bijhield (CGVS p.4). Deze verklaring is niet afdoende aangezien men toch op de hoogte moet zijn van basisgegevens van een vals document voor het geval

men gecontroleerd wordt. Daarbovenop stelde u dat er met de smokkelaar geen enkele afspraak werd gemaakt aangaande de eventualiteit van individuele controles (CGVS p.4). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twifelen aan de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van klandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van een controle. Deze zaken ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaarde reisroute, de rol van de smokkelaar daarbij en vooral het door u verklaarde onvermogen -uw paspoort bevond zich immers nog bij de smokkelaar (CGVS p.3)- om in het kader van uw asielaanvraag uw paspoort voor te leggen. Het feit dat u een onvolledig kopie van uw paspoort voorlegt versterken enkel de vermoedens dat u moedwillig belangwekkende informatie voor de asielinstanties achterhoudt wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Een verdere bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u onaannemelijk vaag en onwetend bent over bepaalde essentiële feiten in uw relaas. U verklaarde dat u er zeker van was dat u naar de rechtbank zou moeten gaan en een straf zou krijgen nadat de agenten u in het ziekenhuis bezocht hadden (CGVS p.8). U weet echter niet of er een rechtszaak tegen u lopende is, noch of er een straf tegen u geëist werd. Deze onwetendheid kan niet in overeenstemming worden gebracht met de ernst van de door u verklaarde vervolgingsvrees. In het licht van deze onwetendheid kan worden verwacht dat men zeer ernstige inspanningen levert om zoveel mogelijk informatie te vergaren. U vreest immers valselijk beschuldigd te worden van een ernstig en daarenboven gemediatiseerd misdrijf. Uit uw verklaringen blijkt dat uw inspanningen zich beperkten tot de twee telefonische contacten met uw ouders en uw informatie gebaseerd is op het door u voorgelegde internetartikel (CGVS p.5, 7,12). U liet bijvoorbeeld na om een NGO of advocaat te contacteren waaraan u enerzijds uw verhaal kwijt kon, of die een bron van informatie voor u kon zijn (CGVS p.11-12). Ook over de omstandigheden waarin u zich bevond op het moment dat de schietpartij plaatsvond bent u onaannemelijk vaag. Eerst stelde u dat u de ouders van de schietpartij niet kon zien omdat het incident naast de ruimte waar u zich bevond plaatsvond, u hoorde enkel een ruzie en de geluiden van wapens (CGVS p.8). Erna stelde u dat het niet in een aparte kamer plaatsvond, maar dat er zich wel een scheidingsmuur bevond. Om deze onduidelijkheid uit te klaren werd u vervolgens gevraagd of u vanuit uw positie de schietpartij kon zien waarop u ontkennend antwoordde. Ook werd u toen gevraagd of u zich nu in 1 ruimte bevond of dat er sprake was van verschillende gescheiden ruimtes. U gaf telkens ontwijkende antwoorden om te besluiten dat u het zich niet herinnert (CGVS p.14-15). Ook over het aantal mensen dat zich in de ruimte bevond bleef u zeer vaag, eerst stelde u dat u het zich niet herinnerde. Toen u vervolgens gevraagd werd of het er meer dan 10 waren kwam u niet verder dan dat het er misschien meer dan 10 waren (CGVS p.8). Ook uw vrouw kon zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel mensen er zich in de ruimte bevonden (CGVS Lala p.3). Mede gelet op deze vaststellingen kan u het niet aannemelijk maken waarom u op dergelijke mate geïnterviewd zou worden omwille van uw verklaringen ten aanzien van de politie. U stelt dat 4 mannen u in elkaar sloegen met de boodschap dat u uw verklaringen moest intrekken. Ervoor werd u reeds bedreigd door 2 mannen met dezelfde boodschap. U stelde verder dat de politieagent die u in het ziekenhuis bezocht u waarschuwde en u vertelde dat de zaak op uw verklaringen gebaseerd was (CGVS p.10). Hieruit zou moeten blijken dat u over waardevolle en gevaarlijke informatie beschikt die het onderzoek naar de schietpartij sterk vooruit zou moeten helpen. Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat u amper iets over de schietpartij of zijn ouders weet. U heeft enkel de schoten en een ruzie gehoord. De ouders noch de schietpartij heeft u gezien. U heeft er geen idee van wie de ouders waren en stelt zelf dat u details via de media te weten kwam. Er werd u meermaals gevraagd waarom uw verklaringen zo gewichtig waren waarop u telkens een weinig concreet antwoord, zoals dat u de ruzie gehoord had, opgaf, maar u kon niet uitleggen op basis van welk element in uw verklaringen de politie de ouders zou kunnen achterhalen (CGVS p.14). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de zaak op uw verklaringen gebaseerd zou zijn, aangezien u op geen enkel moment de indruk gaf over belangrijke informatie te beschikken.

Tenslotte is het weinig aannemelijk dat u geen klacht bij de politie indiende nadat u door onbekenden in elkaar werd geslagen. Ook liet u na aangifte bij de politie te doen van de brandstichting in uw appartement (CGVS p. 10-11). U werd op dat moment nog niet door de politie geïnterviewd waardoor er geen enkele afdoende reden is waarom u hiertegen geen klacht indiende. Het feit dat u, toen u door onbekenden werd geslagen, een politiewagen zag staan die niet ingreep kan deze nalatigheden niet verklaren. De nalatigheid van enkelingen kan immers niet zomaar worden geëxtrapoleerd naar het gehele Armeense politieapparaat.

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw reisroute, uw vervolgingsfeiten en de opvolging ervan ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De geboorteaktes van u en uw vrouw, de onvolledige kopieën van de paspoorten van uw en uw vrouw, uw militair boekje, uw diploma, een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen S. en E. bevatten enkel persoonlijke gegevens en bevatten geen informatie over uw asielmotieven. Zowel de Belgische als het Armeense medische attest bevatten enkel een diagnose van uw medische problemen, maar geven geen informatie over de oorzaak ervan. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze uw asielrelaas kunnen staven. Voorts stuurde u na het interview een attest van de brand van uw appartement op. Uit het attest blijkt enkel dat uw appartement is afgebrand op 29/01/2010, over de oorzaak en de omstandigheden geeft het geen enkele informatie. Daarbij is het opmerkelijk dat u dit attest niet vroeger zou aangevraagd hebben aangezien het pas op 20/07/2010 werd opgesteld. Tijdens het gehoor werd u immers gevraagd waarom u geen bewijs van de brand kon voorleggen waarop u antwoordde dat er niemand was om de documenten op te halen en u er niet aan dacht. U deed overigens ook geen aangifte van brand omdat u voor uw familie vreesde (CGVS p.11). Het is dan ook opmerkelijk dat u er 4 dagen na het gehoor in slaagt een attest van de brand te verkrijgen en dit niet vroeger kon. Verder legde u een convocatie neer. Gezien het document geen enkele beschuldiging bevat, kan dit bijgevolg niet zomaar aan uw asielmotieven gelinkt worden (CGVS p.6). In het krantenartikel wordt geen enkele referentie naar uw persoon gemaakt waardoor het op geen enkele wijze uw persoonlijke vervolgingsproblemen kan ondersteunen (zie CGVS p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van X :

“A. Feitenrelaas

U, P. L., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 21/04/1980 te Yerevan geboren. Op 14/12/2000 trouwde u met P. V. (OV 6.624.191). Op 11/02/2010 vertrok u samen met uw gezin vanuit Yerevan met het vliegtuig naar Moskou. Jullie verbleven in Moskou tot 03/05/2010 waarna jullie per bus vanuit Moskou naar België reisden. U kwam er op 05/05/2010 aan en vroeg er samen met uw echtgenoot op 06/05/2010 asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert en dat u zelf geen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot P. V. en dat uw vervolgingsproblemen met deze van uw man samenvallen (CGVS p.3). In het kader van de asielprocedure van uw man werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw man voorgelegde documenten werden reeds bij uw man besproken en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, een manifeste appreciatiefout en een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Met betrekking tot de reisweg stellen verzoekers dat het niet is omdat er steeds controles plaatsgrijpen dat personen met valse documenten ook steeds betrapt worden. De versie van verzoekers inzake hun eigen vluchtroute is in ieder geval niet uitgesloten.

De zogenaamde vaagheden of onnauwkeurigheden in hun asielrelaas kunnen onmogelijk aanzien worden als dermate belangrijk zodat ze geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan hun geloofwaardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekers hadden opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Jerevan. De traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekers in de maanden die daar op volgden de gebeurtenissen hebben trachten te verwerken op hun eigen manier. Het Belgisch medisch attest vermeldt – in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing aanhaalt - wel een oorzaak voor de letsels van verzoeker. De oorzaak van deze letsels is volgens de diagnose immers een 'trauma'.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord. Tijdens het interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

Het asielrelaas van verzoekers berust enerzijds op hun vrees voor vervolging vanwege de Armeense autoriteiten nadat zij valselijk beschuldigd werden van een schietpartij in een club; anderzijds vrezen verzoekers ook de echte betrokkenen van de schietpartij die hun bedreigd en lastiggevallen hebben. De bestreden beslissing besloot op goede gronden dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is gelet op (i) het onaannemelijk reistraject, (ii) verzoekers zijn onaannemelijk vaag en onwetend over essentiële feiten in het relaas (iii) het is niet aannemelijk dat verzoekers geen klacht indienden bij de politie nadat zij in elkaar werden geslagen door onbekenden.

Wat betreft het reistraject stelt de Raad vast dat verzoekers verklaarden met hun eigen paspoort te hebben gereisd van Jerevan naar Moskou. Verzoeker verklaart eveneens dat in zijn paspoort een uitreistoestemming was aangebracht. Een dergelijke uitreistoestemming is niet verenigbaar met

verzoekers verklaring dat hij officieel gezocht wordt door de overheden die hem (valselijk) beschuldigen van betrokkenheid bij een gemediatiseerde schietpartij. Hoe dan ook leggen verzoekers hun paspoorten niet voor en verklaren zij dat deze zijn achtergebleven bij de smokkelaars die valse documenten voor hen aanmaakten. Zij verklaren ook dat zij geen enkele inspanning hebben gedaan deze stukken terug te vragen (gehoorverslag man, 16 juli 2010, 4) maar maken niet aannemelijk waarom zij er wel in slaagden kopie van enkele bladzijden neer te leggen. Deze vaststellingen samen met het gegeven dat verzoekers volgens hun verklaringen valse paspoorten gebruikten voor het traject Moskou – België en hierover weinig of geen informatie kunnen verstrekken wekken het vermoeden dat verzoekers nog steeds in het bezit zijn van hun legale paspoorten maar deze niet voorleggen teneinde pertinente informatie achter te houden.

Verzoeker die verklaarde dat hij met zekerheid voor de rechtbank zou moeten verschijnen kan niet verduidelijken of er ondertussen al daadwerkelijk een rechtszaak tegen hem werd opgestart niettegenstaande hij in contact is met achtergebleven familieleden. Verzoeker maakt in het geheel niet aannemelijk waarom hij geen advocaat contacteerde om zijn belangen te verdedigen. Verzoeker verklaart enerzijds als een soort kroongetuige te zijn opgevorderd maar kan anderzijds weinig of geen informatie geven over de omstandigheden van de schietpartij. Zo brengt verzoeker onsamenhangende verklaringen over de ruimte waarin de schietpartij plaatsvond en kan hij niet aangeven of de schietpartij zich voordeed in dezelfde ruimte waarin hij zich bevond, heeft hij de daders niet gezien en heeft hij er geen idee van wie zij waren. In tegenstelling tot wat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift beweert hebben de vaagheden en onwetendheden wel degelijk betrekking op de kern van het asielrelaas dat hierdoor ernstig gehypothekerd wordt. Dat verzoekers getraumatiseerd zouden zijn door de gebeurtenissen, indien hun betrokkenheid bij de schietpartij al op waarheid zou berusten, quod non, is geen afdoende verklaring. Iedere asielzoeker staat immers onder een zekere spanning en druk. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft het Belgische medische attest tenslotte, dit bevat enkel een diagnose en geen vermelding van de oorzaak. Hoe dan ook verwijst het trauma waarvan sprake in het medisch attest, naar een lichamelijke verwonding en niet naar de psychische stoornis die wordt opgelopen ten gevolge van een ingrijpende gebeurtenis.

Verzoekers hebben zich in hun verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van de asielmotieven, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS, 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, zij zijn hier dienaangaande in gebreke gebleven.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Een tweede middel baseren verzoekers op een schending van artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beroepen op dezelfde feiten als deze van hun asielaanvraag en dat zij verwijzen naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoekers kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER